

Novičke NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1162

22.06.2025 (136)

Hitler v vojni : Kaj se je v *resnici* zgodilo?

A.V. Schaerffenberg

9. del

Poglavje 8: Zmaga na Zahodu

Filozofija bo svojo idejo pripeljala do zmage le, če bo v svojih vrstah združila najbolj pogumne in energične elemente svoje dobe in ljudstva ter jih povezala v trdne oblike borbene organizacije."

Adolf Hitler, *Mein Kampf*, zvezek 2, poglavje
V

Ko se je 10. maja začela zahodna ofenziva Hitlerja in von Mansteina, so sile Wehrmachta na Norveškem izvajale čistilne operacije. Hitlerju je bilo nemško napredovanje skozi Ardene še posebej všeč, ker ni segalo v Nizko krajino. V nasprotju z običajnimi zgodovinarji ga ni zanimalo kopičenje tujih nepremičnin, temveč je želel konflikt čim prej omejiti in končati, da bi preprečil njegovo širjenje. V svojih vojnih direktivah, ki jih je več mesecev pred začetkom kampanje leta 1940 izdal vsem poveljnikom wehrmachta na zahodni fronti, je fűhrer vedno zno-

va poudarjal, da ni dovoljeno kršiti nevtralnih držav. Že v svoji prvi direktivi za vodenje vojne je navedel, da je treba "skrbno upoštevati zagotovila o nevtralnosti, ki so nam jih dale Nizozemska, Belgija, Luksemburg in Švica". V svoji drugi direktivi je ukazal, da bodo "vhodi v Baltsko morje minirani, ne da bi pri tem kršili nevtralne teritorialne vode" (38, 41). Kasneje je Kriegsmarine poudaril: "Nevtralnost vseh nevtralnih držav je treba v celoti spoštovati." ("Top Secret, Officer Only, C.-in-C., Navy, Berlin, 4. avgust 1939"). Te direktive so bile strogo tajni vojaški ukazi, ki so bili prvič objavljeni šele dolgo po koncu vojne (leta 1964).

V ostrem nasprotju s Hitlerjevim doslednim spoštovanjem suverenosti nevtralnih držav na obrobju spopadov so zavezniški poveljniki načrtovali zasedbo Belgije z britanskimi ekspedicijskimi silami pod vodstvom generala Lorda Gorta in francoskim XVI. korpusom pod vodstvom generala Fagalda vsaj že 24. oktobra 1939. Tako imenovani načrt Dyle je dobil ime po reki, ob kateri se je Gortova vojska nameravala pred Antwerpnom povezati z belgijskimi silami. To "osebno in tajno navodilo" (Innes, 117) je bilo posredovano belgijskemu vrhovnemu štabu, kjer so njegovi poveljniki z vsem srcem podprli kršitev nevtralnosti lastne države. S prikimavanjem belgijskega kralja Leopolda III. je general Georges, ki je zastopal francosko vrhovno poveljstvo, 14. novembra "začasni načrt Dyle spremenil v dokončen ukaz" (ibid.). Ko je Hitler izvedel za belgijsko izdajstvo, je nemudoma ukazal svojemu Wehrmachtu, naj se pripravi na zavzetje Nizozemske, preden se bo lahko združila z anglo-francosko vojsko. Demokratične oblasti v teh majhnih državah so upale, da bodo imele koristi od zavezniške zmage, zlasti od lahke kraje novih ozemelj na račun severne Nemčije, da bi se na njih lahko naselilo naraščajoče prebivalstvo.

Ko je bil angleški poskus zavzetja Norveške onemogočen, je bilo treba nič manj temeljito preprečiti drugo grožnjo zaveznikov na Nizozemskem. V skladu s tem so 10. maja ob 5.45 - le dve uri pred premikom britanskih in francoskih sil v Nizko deželo - letala Luftwaffe napadla letališča v Belgiji.

Daleč največja ovira za Hitlerjevo ofenzivo je bila belgijska utrdba Eben Emael, najmočnejša in tehnološko najnaprednejša utrdba na svetu. V vojaških krogih je veljala za "nepremagljivo" in ni bila le ključna za obrambo Liegea, temveč za celotno zahodno kampanjo. Že sam njen obstoj je prepričal skoraj vsakega generala - nemškega in zavezniškega -, da bo zlomila ali onemogočila najtežjo ofenzivo, ki se ji bo postavila po robu. Eben Emael je bil na poveljniškem, podzemnem položaju, ki ga kopenske sile niso mogle obiti, njegovi bunkerji pa so bili popolnoma odporni na največje letalske bombe in celo na težke artilerijske izstrelke. Trdnjava je popolnoma obvladovala strateški tečaj Hitlerjeve ofenzive, kjer sta se križala reka Meuse in Albertov kanal. Zapore tega kanala so nadzorovali

opazovalci v utrdbi. Že sam obstoj belgijske utrdbe so strategiji nemškega generalštaba navajali proti načrtu von Mansteina. Konvencionalne sile zagotovo ne bi mogle nikoli prečkati Eben Emaela.

Führer je ponovno poiskal človeka, ki so ga nadrejeni v vrhovnem poveljstvu vojske zaradi njegovih inovativnih idej potisnili v ozadje. General Kurt Student je menil, da je mogoče izredno obrambo presenetiti z najmanjšimi izgubami, če vojaki nevidni pristanejo v gliserjih. Hitler se je posvetoval s Studentom in pripravi la sta podrobnosti za napad z gliserji ob zori na Eben Emael. Načrtovani napad je bil tako pomemben, da je Führer odložil celotno zahodno ofenzivo do zavzetja trdnjave, od katere je bila dejansko odvisna celotna kampanja.

Na višini 7500 čevljev so neponovljivi Ju 52, ki so vleкли 39 letal DFS 230, odvrgli svoje lesene krilate naboje in se obrnili nazaj na nemško mejo, kar je jadralnim letalom - na vsakem je bilo osem dobro oboroženih padalcev in strokovnjakov za eksploziv - omogočilo, da so v popolni tišini pristala na mostovih ob reki Meuse in kanalu Albert, vključno z Eben Emaelom. Pristanek je bil brezhiben in ga branilci sploh niso opazili. Čeprav so bili popolnoma presenečeni, so se borili zelo odločno in spretno. Toda preden so si opomogli od šoka, da so se soočili z nemškimi vojaki na sami strehi svoje nepremagljive trdnjave, so padalci izstrelili dva topa kalibra 120 mm in devet topov kalibra 75 mm; z drugimi besedami, vse topništvo na vrhu trdnjave. V 24 urah je domnevno "nepremagljiva" utrdba s 700 elitnimi vojaki padla v roke 70 padalcev, ki so izgubili šest mrtvih in dvajset ranjenih. Skozi ogromno vrzel v zavezniški obrambi, ki jo je pustil padec te najmogočnejše utrdbe na svetu, je ofenziva Wehrmachta preplavila Belgijo.

Medtem so druge jadralne enote hitro zavzele mostova v Veldwezeltu in Vroenhavnu, čez katera so vdrle nemške sile. Hitler, general Student in njegovi padalci so dosegli vojaški čudež brez primere; najpomembnejšo akcijo celotne kampanje in eno največjih, najbolj edinstvenih zmag v zgodovini vojskovanja. Po besedah *The Marshall Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two* (str. 141, I. zvezek): "Ni bila upoštevana domiselnost Adolfa Hitlerja, ki se je kljub skepticizmu O.K.W. osebno zanimal za načrtovanje nenadnega zavzetja mostov na Albertovem kanalu."

Britanska in francoska vojska sta bili v enem tednu pregnani iz Belgije. Zavezniška vojska, ki jo je nepričakovana kapitulacija Eben Emaela popolnoma presenetila, se je spotikala za drugo utrdbo, ki so jo imeli za nedotakljivo - Maginotovo črto. Enaka miselnost iz prve svetovne vojne, ki je prevladovala v nemškem generalštabu, je izostrila francosko strategijo. Toda Führer je pogledal dlje od njihovih zastarelih konvencij. V skladu z načrtom, ki ga je izdelal z von Mansteinom, je njegova Luftwaffe premetavala nebo s sovražnikovimi letali in hkrati napadala zavezniške kopenske sile, ki so jih istočasno uničevali panzerji, nato jih je razstrel-

jevalo mobilno topništvo, nato pa jih je uničevala pehota. Duh nacionalsocialističnega sodelovanja je čudovito uskladi vse te različne elemente bitke v hiter, vedno napreden in neprekinjen Blitzkrieg, ki je številčno močnejšega sovražnika spravljal iz ravnotežja.

Povsod, kjer so se Francozi ali Britanci poskušali upreti, so prejeli udarce, po katerih so Nemci hitro prešli na naslednjo tarčo in sovražniku niso pustili časa za dihanje, kaj šele za odgovor. Hitrost in krutost te taktike sta kmalu vznemirila zavezniške sile. Do 20. maja, le deset dni po začetku ofenzive, so bile francoske in britanske kopenske sile razdeljene na dva dela. Preobrat se je zgodil. Ko se je vojna začela obračati proti njim, so si hrabro poskušali povrniti izgubljeno pobudo z improvizacijo močne protiofenzive proti 7. tankovski diviziji, ki je z napredovanjem do Cambraija pravkar prišla do konca svojih zalog. Zavezniški poveljniki so razumeli negotov položaj panzerjev in s hitrim razmišljanjem so v boj poslali po dva sveža britanska in francoska tankovska bataljona, s čimer so Nemce, ki jim je primanjkovalo streliva, številčno močno prekašali in jim grozili z uničenjem. V bližini Arrasa so francoski tanki Char B presenetili nemško oklepno vojsko in od blizu uničili tri tanke Panzer Mark IV, edine težke tanke Wehrmachta.

Udarec zaveznikov bi bil morda uspešen, če 7. tankovske enote ne bi vodil človek, ki je pozneje zaslovel v Severni Afriki - general Erwin Rommel. Ta je uprizoril navidezni umik. Ko so mu Francozi veselo sledili, je nenadoma obrnil svoje oklepnike proti njim, jih okrvavil in ustavil njihovo napredovanje, nato pa razpršil presenečene Britance, ki so mislili, da evakuira Cambrai. Ko je eno od njegovih kolon v vasi zadržalo dvajset francoskih težkih tankov, je ukazal enemu samemu Panzerju IV, da preseneti sovražnikovo zaledje. Njegova posadka se je pognala na sovražnika in besno streljala s 75-milimetrskimi topovi iz neposredne bližine ter v približno dvajsetih minutah izločila 14 velikih Char B, preostale pa prisilila, da so se predali. V celotni kampanji zavezniki niso niti enkrat dosegli ničesar, kar bi se približalo tako spektakularni akciji. Čeprav se je vsak njegov panzer soočil s petimi sovražniki, je Rommel zaveznike zaposlil dovolj dolgo, da so lahko prileteli potapljaški bombniki Štuka, ki so zravnali z zemljo vse francoske in angleške tanke na terenu.

Naslednji dan, 21. maja, se je nemška ofenziva usmerila na sever proti pristaniščema Boulogne in Calais v Rokavskem prelivu, da bi prekinila vso nadaljnjo pomoč iz Velike Britanije. Vojaki B.E.F. so se zavedali pomembnosti tega dogodka in se obupano branili, kar je trajalo pet dni intenzivnega obstreljevanja in letalskih napadov. Po padcu teh ključnih pristaniških mest so zavezniki izvedli novo številčno premočno protiofenzivo, v kateri so britanske sile in francoska prva armada prodirale s severa, francoska sedma in deseta armada pa sta napadli z juga; vmes je bila večina nemških oklepnikov. Dodatni *spitfiri* in *hurikani* R.A.F. so

prileteli iz svojih angleških oporišč, da bi zagotovili kritje francoskih dewoitinov, blochov in morane-saulnierov. Medtem ko so se Messerschmitti spopadali z njimi na nebu visoko nad glavo, so potapljaški bombniki Stuka razbili francosko-britanski protinapad, ki ga je še dodatno zdrobilo težko topništvo, nato pa je *napade* končala pehota. Francosko-britanski umik se je nadaljeval; tokrat se je v celoti usmeril proti Parizu.

Vendar zavezniška stvar še ni bila izgubljena. Številne francoske armade so bile še vedno nedotaknjene z vsem strelivom in zalogami, medtem ko se je moč panzerjev po dveh tednih neprestane hude vožnje in bojov zmanjšala na 30 %. General Maxime Weygand, ki je poveljeval vsem zavezniškim silam, je bil tik pred tem, da sproži popoln napad za ponovno zavzetje Cambraija, kjer ni bilo mogoče pričakovati, da bo šibka nemška obramba vzdržala osem zavezniških divizij. Za uspeh operacije pa je bila nujna pomoč britanskih kopenskih sil, zlasti tankov, in predvsem podpora RAF. Weygandov napad je napovedoval uspeh in je bil dejansko že v teku, ko so Britanci na njegovo začudenje obrnili rep in pobegnili v Dunkerque. General lord Gort, ki je vodil B.E.F., je od novega ministrskega predsednika Winstona S. Churchilla prejel osebni ukaz, naj zapusti francoske in belgijske zaveznike na terenu, ne da bi jih o tem obvestil. Weygandova ofenziva je propadla in usoda Francije je bila zapečaten. Churchill je glasno obsodil kralja Leopolda kot "izdajalca", čeprav ga je monarh obvestil pet dni pred kapitulacijo Belgije; to je bilo pet dni več, kot so Britanci obvestili svoje zaveznike na celini.

5. junija so se začele operacije Wehrmachta proti preostalim zavezniškim silam na jugu. Že naslednji dan so nemške sile prodrle skozi spodnjo Sommo in dosegle reko Aisne ter kmalu zatem porazile odločne vojake francoske Desete armade (ki so jim Nemci po premirju izrekli posebno priznanje za njihov brezupni pogum). Pridružili so se jim pehotni vojaki britanske 51. gorske divizije, ki so, odrezani od svojih tovarišev, namenjenih v Dunkerque, pobegnili v St. Valery v upanju, da bodo prav tako evakuirani. Niso imeli te sreče in so se 12. junija predali. Nekaj dni pred temi katastrofalnimi dogodki so se nesrečni vojaki lorda Gorta gnetli na plažah v Dunkerque - bilo jih je 220 000 skupaj s 120 000 Francozi in Belgijci. Panzerji so se pognali na pečine, ki so gledale na demoralizirane zaveznike, ki so se stiskali v pesku.

Nemški poveljniki so jim nameravali postaviti ultimat, ki ga niso mogli zavrniti - predajo ali uničenje -, ko je Führer z ukazom ukazal svojim silam, naj prekinejo ogenj, da bi se zavezniki lahko evakuirali. Vsi pripadniki Wehrmachta so bili osupli od nejevere. Kot je štiri leta pozneje pojasnil belgijskemu vodji SS Leonu DeGrellu, je Hitler Britance pri Dunkerqueu pustil oditi, ker je takrat še gojil upanje na njihovo prijateljstvo in sodelovanje: "Če bi jih prisilil k predaji ali uničenju, se ne bi mogli nikoli pogajati." Če bi jih pustil oditi domov, bi britanske

oblasti in ljudje sami pravilno razumeli njegovo gesto kot tisto, kar je bila: iskrena poteza v smeri konca spopadov in začetka sprave.

Namesto tega so Churchill in njegovi propagandisti Hitlerjevo neverjetno ponudbo, ki je bila zaradi svoje velikodušnosti zgodovinsko edinstvena, obrnili na glavo. Njegov poskus miru so prikazali kot poraz, ki ga je povzročila njegova nezmožnost, da bi zatrl angleške vojake, celo sredi njihovega umika. Tako se je britanska morala doma okrepila, saj so bili Nemci prikazani kot razočarani in poraženi. Prevarani Britanci niso nikoli izvedeli, da so se njihovi sinovi, možje, očetje in bratje rešili ne s pomočjo improvizirane flotilje jaht, ki so prečkale Rokavski preliv, ampak s tem, da je Führer zavrnil prelivanje arijske krvi v vojni, ki so jo sprožili Judje.

Tako imenovani "čudež pri Dunkerque" je v celoti delo Adolfa Hitlerja. Naj je bila njegova gesta še tako plemenita, so jo oblasti v Londonu v celoti zapravile. Več kot pol milijona sovražnih vojakov, ki jim je leta 1940 prizanesel, zaradi spretne propagande, ki so jo izvajali Churchill in drugi, ni cenilo, kaj je storil zanje. V naslednjih nekaj letih so se vrnili, a ne kot prijatelji, za katere je upal, da jih bo naredil, temveč kot maščevanja željni morilci. Bolje bi bilo, če bi jih do zadnjega pobil, kot pa da bi jih poskušal poslati domov kot odposlance svoje dobre volje, česar niso bili sposobni razumeti.

V vsakem primeru takšno uničenje ne bi bilo potrebno. Če bi imeli možnost, da se častno predajo v povsem brezupnem položaju, s katerim so se soočili na plažah Dunkerqueja, bi bili lord Gort in njegova B.E.F. prisiljeni položiti orožje, tako kot so to morali storiti njihovi tovariši iz 51. gorske divizije v podobnem položaju pri St. Valeryju. Vodilni angleški vojaški zgodovinar sir Basil Liddell Hart je o Dunkerku dejal, da "še nikoli ni bilo tako velike nesreče, ki bi jo bilo mogoče preprečiti" (Walsh, 42). Medtem ko je Churchill javno zanikal in sramoten umik iz Dunkerqueja spremenil v britansko zmagoslavje, ga je zasebno opisal kot "kolosalno vojaško katastrofo" (ibid., 43). General Ironside, načelnik cesarskega generalštaba, je Anthonyju Edenu zaupal: "To je konec britanskega imperija" (ibid.).

Manj kot dva tedna po tem, ko je zadnji Tommy odplul domov, so nemške sile vstopile v Pariz. Tako kot v Varšavi so politiki, odgovorni za napoved vojne rajhu, pobegnili in svoje ljudi pustili na cedilu v porazu. Philippe Petain, častitljivi junak prve svetovne vojne in general, je sestavil novo vlado, ki je 25. junija sprejela premirje. Petain je bil pametna izbira, saj ga je Führer spoštoval, zato so bili pogoji predaje prizanesljivi, kar se je pokazalo v Hitlerjevem velikodušnem ravnanju s francosko floto. Celotno sovražno nastrojeni avtorji knjige Time-Life (*The Luftwaffe*, str. 44) so morali priznati: "Obe kampanji - v Skandinaviji in mesec dni pozneje po ravninah zahodne Evrope - sta bili med najbolj briljantnimi vojaškimi

operacijami moderne dobe." Če je bilo tako, je za njun uspeh v veliki meri zaslužen domišljijjski genij Adolfa Hitlerja in nacionalsocialistične države, ki jo je ustvaril. Noben drug narod v zgodovini, ki je bil številčno in pogosto tudi tehnološko premočan, ni mogel v tako kratkem času temeljito premagati tako močnih nasprotnikov. Nič primerljivega se ni zgodilo še nikoli prej.

Kampanjo na Zahodu je zmagal s svojo drznostjo in talentom, ki ju je izražal predvsem s svojimi esesovci, katerih odločilnih dosežkov v boju so se izogibali aristokratski snobi iz nemškega generalštaba. Vendar pa so enote telesne straže *Adolfa Hitlerja* (*Leibstandarte Adolf Hitler* Bodyguard) zasedle strateške nizozemske kanale, preden bi jih lahko razstrelili, in tako omogočile *bliskovito vojno*. V treh dneh so zavzeli Rotterdam in na čelu celotne ofenzive v 24 urah napredovali 120 milj skozi francosko ozemlje. Potem ko je polk SS *Totenkopf* ("Smrtonosna glava") z bliskovitim napredovanjem zavzel Sommo, si je utrl pot do Pariza. Mladi duh arijske moškosti je na francoskih bojiščih v veliki meri zahvaljujoč njihovim neprimerljivim vojakom razbil stari svet judovske demokracije. Zavezniki - vsi njihovi borci in tovarniški delavci - so bili patetični sleparji judovskih načrtov, ki niso imeli nič skupnega z "reševanjem Poljske", "obrambo nevtralnih držav" ali "ustavitvijo nacističnega osvajanja sveta v Franciji". To so bili očitno očitni šibboleti, čustveno oblikovani za potrošnjo gojencev.

Hitlerjev uspeh, ki ga dvorni zgodovinarji in medijski propagandisti še vedno prikazujejo kot "tragedijo", je bil v resnici zmaga nacionalsocialistične organizacije in vrhunskih bojnih sposobnosti nad prevaranimi služabniki in ideološkimi pritlikavci judovskih držav, ki so si prizadevale za rasni samomor. Zahodna kampanja je pokazala, da lahko rasno zavedna, povsem arijska skupina borcev premaga številčno močnejšega, rasno mešanega sovražnika, kot so bili Britanci, Francozi in Nizozemci s svojimi barvnimi kolonialnimi enotami iz Indije, Senegala in Indonezije.

NSDAP/AO je največji na svetu Ponudnik nacionalsocialistične propagande!

Tiskane in spletne periodične publikacije v številnih jezikih

Na stotine knjig v mnogih jezikih

Na stotine spletnih strani v mnogih jezikih

